

חוקת בלק – י"ב י"ג תמוז חי"ח

השייכות די"ב תמוז לפרשת חוקת הוא בענין המס"נ שלמעלה מטו"ד - חוקה. השייכות לפרשת בלק הוא השנאה כו'. והשייכות לחוקת-בלק הוא שהשנאה הי' למטה מטו"ד. וביטול ההתנגדות הי' ע"י מס"נ שלמעלה מטו"ד.

השייכות דפרשת חוקת לי"ב תמוז הוא שחוקה הוא ענין שלמעלה מטעם ודעת, ושם הפרשה הוא "חוקת" ולא חוקת התורה, מפני שחוק זה אינו שייך לטעם ודעת כלל (דלא כשאר חוקים). וזהו השייכות לי"ב תמוז, דהמסירות נפש של בעל הגאולה היה באופן שאינו בגדר השכל כלל, דלא הסתכל לראות האם ישנו חיוב למסירות נפש. והתעסק במיוחד בחינוך אף שזה סיכן את שאר העבודה.

והנה, בכל ג' התקופות דנשיאות בעל הגאולה הי' המסירות נפש באופן שונה. וזהו הוראה שהמסירות נפש הוא מצד העצם שלכן נמצא המסירות נפש בכל קו.

השייכות לפרשת בלק: בלק שנא את בני ישראל יותר מכל השונאים, דבני ישראל נצטוו שלא לצור את מואב. ועל ידי השנאה שלו הנה לא רק שלא נתקללו אלא ש"ויהפך ה' אלוקיך לך את הקללה לברכה". ועד"ז בנוגע לחג הגאולה, שהמאסר בא על ידי השנאה כו' אף שהעבודה דבעל הגאולה היתה מותרת על פי חוקי המדינה. ועל ידי המאסר הנה גם השונאים הוצרכו לעזור בשחרורו מהמאסר ומהמדינה ההיא.

השייכות לנקודה המשותפת דחוקת בלק: השנאה דבלק היה למטה מטעם ודעת, שהוא ענין חוקת בלק, שהשנאה הוא באופן דחוקה. וכהסיפור שגם ל. קרא לבעל הגאולה בשם רבי, אך מכל מקום היה לו שנאה שלמטה מטעם ודעת.

ועל ידי שבעל הגאולה עמד במסירות נפש שלמעלה מטעם ודעת נתבטלה ההתנגדות שלמטה מטעם ודעת.